

ආදාර බෙදුණි එයි.. ආදාර බෙදුණි.. ආදාර බෙදුණි.. අපේ එන්දු කාලෙට අපට තියෙන ආදාරයක්.. ගං වතුර ගලනවා ගලන්නයි ඕනෙ එන්දු කාලෙම තමයි.. මං මේ බත් පැකට දෙකක්ම ගන්නා.. දිනෙරලා බලලා හොඳ එක තනවා"

අදහස්

13

ජගත් ජේ චිදිරසිංහ ලියයි

චන්දන පවුල් විස්සක් තිහක් පමණ දැනටමත් පත්සාලේ බණ මඩුවේ පදිංචියට පැමිණ ඇත. හට්ප් වන විට වැස්ස අඩු නොවුණ නොත් දෙවෙනි පටුමගේ නිවාස පේලියද ගං වතුරට අසු වනු ඇත. එසේ වුව හොත් ඔවුන්ට සෙවණ සඳුන්ගේ ද බණ මඩුවම ය.

රණසිංහගේ වාහනය දෙවනාවක්ම පැමිණ පත්සාලේ සිරිසවුනට ගේ සහ කෑම පාර්සල බෙදා දී ගියේ ය. පළමු වතාවේ නොපැමිණිය ද දෙවන වතාවේ බත් මුල් බෙදා දීම සඳහා රණසිංහම පැමිණියේ ය. සිදුව ඇති ව්‍යසනය තමන්ට ආසිරිවාදියක් කර ගන්නට මේ මිනිසා වැර වැසමි කරන්නේ යයි පොඩි හාමුදුරුවන්ට සිතෙයි.

"අපේ හාමුදුරුවන් මෙඳා පාර ගං වතුර ගැලවේ පස් මහ බැලුම් බලලා නියම කාලෙට.." සිරිදාස පොඩි හාමුදුරුවන් දෙස බලා කියයි. ඔහුගේ පාත් බත් මුල් දෙකයි. "... මෙඳා සැරේ බත් පාර්සලේ දෙන්න බලෙ..." ඔහු හැටහ කියයි.

"කොහොම වුණත් හොඳ වැඩක්කෙ සිරිදාස.."

"හොඳද කියනෙ අහනවා.. කියල වැඩක් නෑ හාමුදුරුවන්ගේ.. හොඳම හොඳයි.. ඔන්න බලන්නයි අපේ හාමුදුරුවන්ගේ හට්ප් වෙනකොට අතින් කාන්තවන් තරගෙට වගේ"

"අතින් එක..?"
"ඒක දානවා බල්ලන්ට කරනි.."

පොඩි හාමුදුරුවන් ආවාසයට ගොඩ වන්නේ කල්පනාවෙන් බර වූ සිතිනි. සාලයේ මුල්ලේ මීට පුටුවේ වාඩිවී මුහුණේ බර එම අත්ලට දී දොරෙන් එපිට බලා සිටිනා සෙද්දේසේ මුහුණේ ඇත්තේ කෝපයයි. පොඩි හාමුදුරුවන් ඔහුගේ මුහුණ දෙස බලන්නේ පුස්තාර්ථයක් රැළුණ අසින් ය.

"මේ කාලකන්නි ගැනන පැසලේ කනවා හාමුදුරුවන්ගේ.. බණ මඩුවේ සිරිපස්සට යන්න බෑ පොඩි එව්ව ඉරිපේ කරලා ගත්දස්කාර.. වන්න පුරාම බත් කොල.." සෙද්දේසේ ගේ මැඩවිල්ල තේරුම් ගත හැකි ය. ඔහු මහත් හක්කියකින් පිරිසිදුව තබාගත් මේ පරිසරයේ ගන්න බව බිඳී යාම සිතට වදායි. "ඒ විතරක් නං මදෑ.. අරකිලා කැකිරි පලන්නෙ පැසලේ කියලෙන් නිතරනෙ නැතුව.."

පොඩි හාමුදුරුවන් සෙද්දේසේ දෙස බලන්නේ සිනාව තද කර ගන්නට උත්සාහ කරමින් ය.

"වැඩියෙමි තරහ ගිය කාරණේ හේද අත්තිමට කිව්වේ..?" උන්වහන්සේ සිය කුටියට ඇතුළු වන අතර අසයි. "... මහා වියසනයක් මැද්දෙන් නිතාවලා ඉන්න පුළුවන් අය දැක්කම තරහ ගන්න එපා.. සතුටු වෙන්න... මේ තියෙන පුස්ත හැටියට එහෙම අසත් නැත්නං මේ ලෝකෙ පාලු ගුඩිබැසමක්"

වෙනවනෙ.."
000000000
මහ වැස්ස හැටහ ඇරඹී ඇත. විදුලි කෙටුම්පත් ගෙරවුමත් නොහැරවෙනයි. කවුළුවේ තිර රෙද්ද ඔපේ කර බලන රණසිංහට වත්තේ අනෙ කෙළවරේ අඹ ගසේ අත්තක් කඩා වැටෙනු පෙනෙයි. පැසුණා අඹ ගෙඩි වලින් බර එ පහතට හැටි ඇති අතින් අතු ද තද

"ඒක ඇත්ත... ඒක මං හොඳටම දන්නවා.. ඒ වගේම තේරුම් ගන්න ඔයාගෙ ගෙදර පුද්ගලන භාණ්ඩයක් වෙනත මට ඕනෙ නැහැ.. මන්දිතුමාගෙ හෙම ජරා වැඩක්ම ඉවසගෙන රූකඩයක් වගේ ගෙදරට වෙලා ඉන්න මට ඕනෙ නැහැ.. මම එහෙම නිරිසා.. ඒත් දැන් ඇයි.."
"හොඳයි.. කැමැත්තක් කරන්න.. මගෙන්"

"පොඩි හාමුදුරුවන් සෙද්දේසේ දෙස බලන්නේ සිනාව තද කර ගන්නට උත්සාහ කරමින් ය.

"වැඩියෙමි තරහ ගිය කාරණේ හේද අත්තිමට කිව්වේ..?" උන්වහන්සේ සිය කුටියට ඇතුළු වන අතර අසයි. "... මහා වියසනයක් මැද්දෙන් නිතාවලා ඉන්න පුළුවන් අය දැක්කම තරහ ගන්න එපා.. සතුටු වෙන්න... මේ තියෙන පුස්ත හැටියට එහෙම අසත් නැත්නං මේ ලෝකෙ පාලු ගුඩිබැසමක් වෙනවනෙ.."

සුලභ සමග පොර බදුමින් සිටියි.
මිදුලේ හවතා ඇති වාහන වටා වැසී දිය එක්ව ඇත්තේ ජලාශයක් මැවෙන සේ ය. උදෑසන සිට වරින් වර ගං වතුර ආධාර යවන්නට බාර දුන් අපිත් තවම පැමිණ නැත. ඔහු සිය කාර්ය අකුරටම ඉටු කරනු ඇති බව තියෙන ය. ඔහු ද අයෝමා සේ ම පසුබට නොවී ඉදිරියටම යන වර්ගයේ කෙනකු බව රණසිංහ දකියි. සුනන්ද ඇත්තට යාමේ පාඩුව අපිත් නිසා සම්පූර්ණයෙන්ම මැඩී ඇත.

එක් අතකින් බලන විට අපිත් සුනන්දට වඩා ප්‍රයෝජනවත් ය. සුනන්ද හා ගනුදෙනුවේදී සැම විටම පාහේ ඔහු තමාට ඉහලින් සිටියේ ය. අපිත් එසේ නොවේ. ඔහු යටහත් පහත් කීකරු නිතරවෙයි. පුස්ත නොගෙන යී. කියන්නක් කරබාගෙන කරයි. නියෝග ලබන්නා කුමක් සිතන්නේ දැයි යන කාරණය සැළකිල්ලට නොගෙන නියෝග දීමට හැකි විම ම විශාල පහසුවකි.

"මගේ බඩු ටික ගේන්න මං හෙට කෙනෙක් එවනවා..." වින්ධනා දුරකතනයෙන් කීවේ පැනකට පමණ පෙර ය. රණසිංහ සිරියේ සැප පුටුවේ වාඩි වී අඩි තිත්දේ ය.

"ඇවිත් ඇරගෙන යන්න.. මට ඕවා තෝරන්න වෙලාවක් නෑ" රණසිංහ නොසැලකිලිමත් හඬකින් කීවේ ය.

"මම ආයෙ එන්නෙ නැහැ.. මගේ අල්මාරිසේ තියෙන ඔක්කොම ටික එවන්න.. ඒ ඇයි.. වෙන මොකුත් ඕනෙ නැහැ.."

ඇගෙන් අසන්නට යමක් හැකි කමින් තත්පර කීපයක් නිතරව සිටින්නට ඔහුට සිදුවිය.
"මේ වැඩ වල තේරුමක් තියෙනව ද..?" අවසානයේදී ඔහු ඇසුවේ ය.

"තේරුමක් ඇති කරගන්න තමයි උත්සාහ කරන්නෙ.. මම සිවේස් එක ගැනිල් කරනවා මේ සුමානෙ.." වින්ධනා ගේ තියුණු ස්වරය ඔහු මොහොතකට සැසල කළේ ය.

"කැමැත්තක්.. මගෙන් බාඩාවක් නැහැ.. මම හටුවකට එන්නෙ නැහැ ඔයා එක්ක.." ඔහු පහත් හඬින් කීවේ ය. ඇය අවදානාවෙන් සිතාසෙහි ඔහුට ඇසුණි.

"ඉබ්බ දියේ දාන්න හදනකොට මියෙන්න කිව්වල.."

ඇ උත්සාහ කරන්නේ තමා කෝප ගන්වන්නට යයි රණසිංහට සිතූණි. ඒ උත්සාහයට ඉඩ දිය යුතු නැත.

"වින්ධනා.. මේ අහන්න.. මට කවුළුවන් ඕනෙ වෙලා නිරිස නැහැ ඔයාගෙන් අපිත් වෙන්න.. ඒක ඔයා හොඳටම දන්නවා.."

බාදාවක් නැහැ"
මහ තේටුවෙන් අසල හැටහවු වාහනයක හාලා හඩ හිඳුන් වෙයි. ඒ අපිත් ගේ වාහනයයි. තවත් වාහන කීපයක් ඔහුගේ වාහනය පිටුපසින් ඇති බව රණසිංහට පෙනෙයි. මුර සෙබලා වැනි කඩායකින් නිස ව්‍යාගෙන ගොස් තේටුවට ඇරියි.

වාහන වලින් පැමිණියවුන්ගේ කට හඬ වැස්සේ කෝණව අනිබවා ඇසෙයි. පරිසරයට හව පීඩනය ලැබී ඇතුවා සේ ය. තමා වටා රැස්ව සිටින මේ මහ පිරිස සපයන පරිස පුළුකොට හැකිය නොහැකි බව රණසිංහ දකියි. වින්ධනා ගේ කිත්ම යාම මේ ප්‍රබෝධමත් පරිසරය තුළ තවත් එක් නොසැලකා හැරිය හැකි තරමේ කුඩා සිදුවීමක් නොවේදැයි සිතන්නට ඔහු උත්සාහ කරයි.

000000000
සාකච්ඡා මැදිරියෙන් පිටව යන මාධ්‍යවේදික විරිස දෙස බලා සිටින අයෝමා ගේ සිත පිරි ඇත්තේ අති මහත් නෘප්තියකිනි. මාධ්‍ය සාකච්ඡාව සාර්ථක ව මමනෙයවා ගන්නට ලැබුණැයි ඇයට සිතෙයි. මේ සා බාරදුරු කර්තව්‍යයක් කමාට බාර දීමෙන් තමා කෙරෙහි දැක්වූ විශ්වාසය පිළිබඳව ප්‍රඥාප්ත කෙරෙහි උපත් කාතවේදීත්වය පිටතට නොපෙන්වා සිටීමට නොහැකි තරම් දුකිව ඇයට දැනෙයි.

හාදවන ජංගම දුරකතනයේ තිරයේ දිස් වන්නේ ප්‍රඥාප්ත නේ දුරකතන අංකයයි.

"වෙල් ඩන්.. අයි ගොට ද නිවිස්.. වෙල් ඩන්.." ඔහුගේ කටහඬෙහි ඇති උද්යෝග ය ඇයට දැනෙයි. සාකච්ඡාව නිමවී විනාඩි පහක් යන්නට පෙර ඔහු සියල්ල දැනගෙන නිමවූ පුදුමයට කරුණක් නොවේ. සිය පරිසරයේ සෑම අස්සක් මුල්ලක් හැරවී ඔහු ගේ අහවරන අවධානයට ලක්ව තිබෙන බව ඇය අත්දැකීමෙන් දකියි. "...අද ඊ කෙම නිල්ටත් එකෙන්.. එක්සලෙන් එපානි එකක් ඉරට කළාට මගෙන් ට්‍රී එකක්.."

ප්‍රඥාප්ත ගේ අල්මුණ එක ගලෙන් කුරුල්ලන් දෙදෙනකු බිම දමා ගැනීම බව අයෝමා දකියි. ඇගේ මුට්ටට සිනාවක් නැහැ න්ගේ එනිසා ය.

"මැඩම් හමුවෙන්න කෙනෙක් ඇවිත් ඉන්නවා.." කාමරයට එබෙන කාර්යාල කාර්ය සහායකයා ගරු සරු ඇතිව කියයි. විඩාපත් බව නිසා කිසිවකු හමුවන්නට සතුටක් නිතට නොඇනෙයි. "...ගර්ල් කෙනෙක්.. මැඩම්ව දන්නවා කිව්වා.."

"එවන්න.. අයෝමා කියන්නේ මේසයට නිස"